

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: X
bytem X

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha

o žalobě proti nečinnosti žalované, ve věci žádosti o poskytnutí informací

takto:

Věc se **postupuje** Městskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 7. 11. 2018 se žalobce domáhá, aby krajský soud uložil žalované povinnost zjednat nápravu při vyřizování jeho žádosti ze dne 20. 6. 2018 a vydat rozhodnutí ve věci. Tvrdí, že dne 20. 6. 2018 požádal žalovanou (konkrétně Vazební věznici Ostrava) o poskytnutí informací podle zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), v oblasti ubytování. Žalovaná se podle žalobce snažila přenést informační povinnost povinného subjektu na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž však žalobce nesouhlasil a podal proti tomu postupu stížnost. Přestože již uplynula lhůta, žalobce dosud neobdržel od žalované nebo jejího nadřízeného orgánu jakékoliv rozhodnutí nebo stanovisko ve věci. Žalobce proto podal žalobu proti nečinnosti. V žalobě dále navrhoval, aby mu krajský soud přiznal 100 % osvobození od soudních poplatků, ustanovil mu zástupce pro řízení z řad advokátů a nařídil předběžné opatření.
2. Krajský soud se v rámci posuzování procesních podmínek řízení zabýval tím, zda je ve věci místně příslušný.
3. Podle § 7 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

4. Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.
5. Podle § 7 odst. 6 věty první s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.
6. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalované při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informací podle informačního zákona. Protože ze s. ř. s. ani z jiného zákona nevyplývají žádná zvláštní ustanovení o věcné a místní příslušnosti správních soudů v této věci, je podle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s. k řízení příslušný krajský (v případě Prahy městský) soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který je podle žaloby nečinný. Žalobce v žalobě označil žalovaný nečinný správní orgán jako: „Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Ostrava“. Přes dispozitivní zásadu při určení žalovaného subjektu v nečinnostních žalobách vyplývající z § 79 odst. 2 s. ř. s. nadále platí, že účastníkem řízení může být pouze ten, komu zákon v § 33 odst. 2 s. ř. s. přiznává způsobilost být účastníkem řízení a tím je v případě žalované strany správní orgán, za který se podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. považuje orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Pro účely projednávání věci je tak třeba předně posoudit, zda žalovaným správním orgánem určujícím místní příslušnost správních soudů je „Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Ostrava“ se sídlem v Ostravě (která by zakládala místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě), nebo toliko „Vězeňská služba České republiky“, se sídlem v Praze (která by zakládala místní příslušnost Městského soudu v Praze).
7. Postavení Vězeňské služby vyplývá z § 1 zákona číslo 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vězeňské službě“), podle kterého je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou (odst. 3). Organizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel (odst. 4). Podle § 4 zákona o vězeňské službě právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci.
8. Z citovaných zákonných ustanovení se podává, že správním orgánem je především Vězeňská služba České republiky. Vazební věznice Ostrava, jakož i jakákoliv jiná věznice či vazební věznice, jsou podle § 1 odst. 3 zákona o vězeňské službě toliko organizačními jednotkami Vězeňské služby České republiky a správním orgánem rozhodujícím v prvním

stupni mohou být pouze tehdy, svěřuje-li jim právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci. Pokud však zákon nevymezuje organizačním jednotkám správního orgánu s celostátní působností samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a místní příslušnost soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. se bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoliv sídlem jeho vnitřní organizační jednotky, a to bez ohledu na to, že žalobce jako žalovanou označil právě organizační jednotku správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84). V projednávané věci je předmětem řízení nečinnost správního orgánu při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací podle informačního zákona. Jak krajský soud ověřil z platné právní úpravy, žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle informačního zákona samostatnou rozhodovací pravomoc jednotlivým věznicím či vazebním věznicím, proto nemají při poskytování informací podle informačního zákona postavení správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž ani pro účely určení místní příslušnosti podle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který zasáhl do práv žalobce. Na věci nic nemění, že Vězeňská služba České republiky zpravidla vyřizuje žádosti o informace prostřednictvím svých jednotlivých organizačních jednotek, kterých se požadované informace týkají. Povinným subjektem podle § 2 odst. 1 informačního zákona a tedy správním orgánem podle § 4 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 33 odst. 2 s. ř. s. je tak Vězeňská služba České republiky, která sídlí v Praze. Praha spadá podle přílohy číslo 2 zákona číslo 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) do soudního obvodu Městského soudu v Praze, který je tak k projednání této věci místně příslušný. Krajský soud proto věc postoupil Městskému soudu v Praze. Pro úplnost krajský soud dodává, že uvedený právní názor ohledně označení účastníka řízení a místní příslušnosti Městského soudu v Praze vychází z aktuální rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 4 As 269/2018 – 14, ze dne 26. 9. 2018), která se sice týká řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), krajský soud však neshledává důvody, pro které by aktuální závěry Nejvyššího správního soudu nemohly být aplikovány také v případě nečinnostních žalob, když definice správního orgánu je pro účely řízení o obou žalobních typech shodná.

9. S ohledem na závěr o místní nepřislušnosti krajský soud nerozhodoval o osvobození žalobce od soudních poplatků ani o ustanovení zástupce, či o návrhu na nařízení předběžného opatření, když rozhodnout o těchto požadavcích žalobce náleží místně příslušnému správnímu soudu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. prosince 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

JUDr. Monika Javorová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.